

Пчелитѣ и пеперудата.

Край една тиха долина, обкичена съ дребна горичка, лежала полянка — сѣкашъ съ кадифе зелено покрита. Тя била обърната къмъ югъ и като че слънцето слизало да си почива на хубавата ѝ трѣвица.

Долу пѣкъ — въ долинката — клокочала вадичка бистра като сълза. Денемъ птиченца сладкопойни се гуркали въ нея, а нощѣ, — салъ мѣсецътъ усмихнато се оглеждалъ въ нея като въ огелдало.

Сутринь било. Наближавало изгрѣвъ на слънцето и хоризонтътъ се позлатилъ.

При оная гиздава полянка седѣлъ старъ пчеларъ. Той гледалъ пробуждането на деня. Гърчеливи облаченца се протѣгали отъ лулата му. Близко при него били наредени кошеритѣ, — кжщитѣ на пчелитѣ.

Слънцето прѣснало лжчитѣ си, които сѣкашъ се чукнали въ кошеритѣ и пробудили пчелитѣ: тѣ бързо се засовали изъ малкитѣ вратца, — отивали на работа.

Отвредъ се усиervalъ шумътъ на живота. Само старецътъ замисленъ билъ... Той гледалъ слънцето какъ се подига и дава животъ на всичко; гледалъ слънцето, слушалъ поточето, сладкия гласъ на ранобуднитѣ птички и всичко сѣкашъ му шепнѣло: „близъкъ е края на твоего слънце“ ...

